

BITSTATE EPISODE 1

SLÆGTSFÆNGSEL

Bip Bup. Hamed balancerer på altanen. Reparationsforsøget afbrudt af en text. Texten er fra Kejser Aages Arbejdsformynderi. Der er et specialjob på bud. Specialjob er ofte farlige, men giver ekstra. Og Hamed har brug for ekstra - på tredje uge har det regnet ind i den lejlighed hvor Hamed bor med sin mor og tre søstre, og pengene rækker kun lige til vand og mad.

Hamed hopper ned og spænder sine snørrebånd så stramt at det næsten gør ondt. Han ved at den samme text i samme øjeblik er blevet modtaget af 8-10 andre.

Hamed hopper op på kanten af altanen igen, balancerer med samlede ben og springer over gyden til den kubistiske has-been lagerbygning, bevarer momentum i et rullefald og accelererer på de sidste meter kubisme og springer igen til den delvist ruinerede brandtrappe på den næste bygning, der bliver hans sidste nedgangstrin til groundfloor Camp C, Hameds barndomshjem, ungdoms jagtmarker og til stadighed slægtsfængsel, nu i femte led.

Hameds familie bor i Fabriksområdet, på 11. sal i en type 15-etagers stålbeton der blev rejst overalt i Camp C, efter den anden store folkevandring. Kejser Aages Arbejdsformynderi, der egentligt bare er et kontor og et baglokale, ligger ved hovedindgangen. Den hurtigste vej derhen er tværs over værkstederne - en samling nedslidte rønner og skure afskilt af hegn og plankeværk - måske var der planer for

området - men det var før optøjerne. Hamed accélerer hen til det første hegn og bruger det rustne lig af en traktor som afsæt og sætter over, fod lander, løb og sving op på mur, spring, landing og forlæns rul. Ud ad gyden, hovedgaden. Hamed sprinter igennem mængden, undgår sammenstød og skældud. Ud og ind imellem osende madboder, små gamle koner og omvandrende chai-mænd med deres rygbårne kæmpekander. De sidste hundrede meter er inden for rækkevidde da Hamed ser Ęrsuk på en elektrisk cykel, skarpt svingende ud ad en gyde. Ęrsuk er Hameds barndomsven og i denne situation konkurrent, han ser Hamed og griner og fagter. Hamed sætter farten op, og kaster sig rullende under en stige båret af to teenagere i kamouflagetøj. Ęrsuks cykel er hurtigere, men også mindre manøvredygtig. Hamed er lige bag ham - kan næsten røre hans skulder, da cyklens forhjul pludselig rammer en forvildet jernstang og sender Ęrsuk flyvende over styret. Hamed snubler over cyklen men genvinder balancen og løber hujende forbi den forulykkede Ęrsuk og direkte ind på Kejser Aages Arbejdsformynderi.

Arbejdsformynderier er en fast del af livet i asyllejre. Hvis Hamed vil have noget udover kuponfornødenheder, er hans eneste lovlige mulighed at gå til et arbejdsformynderi og tage de jobs der bliver givet. Asylnægtede har ikke arbejdstilladelse, men under de specialklausuler der er givet til arbejdsformynderierne, arbejder de fleste i lejrene alligevel. Bare uden mindsteløn, pension, sikkerhedsnet og så videre. Da kuponerne kun lige giver mad nok, har Hamed arbejdet i alle mulige jobs siden han var 12. Og før det passede han sin lillesøster så hans mor kunne arbejde.

Formynderier uddeler jobs baseret på alder, køn og resultatet af årlige fysiske, psykiske og mentale tests. Så da Hamed var teenager arbejdede han ligesom de fleste af hans venner på fødevarefabrikker, i supermarkeder og i sanitetsbranchen. Hamed har kun ganske få gange oplevet at statsborgere arbejdede i samme funktion som asylnægtede - hvis det er manuelt ufaglært arbejdskraft der er brug for - bliver det næsten altid udført af asylnægtede. Der er ingen valgmulighed i arbejdsformynderierne - man kan tage hvad der bliver tilbudt eller leve af kuponer. Hvis man nægter at tage jobs i for lang tid, sætter de kuponrationen ned.

Der er nogle få der lever af at sælge mad eller andet inde i selve lejrene. For eksempel Hameds onkel Ffoto, der i 16 år har solgt suppe på hovedgaden. Han tager alt muligt som betaling - kuponer, euro, b-mønter, IOU-sedler, cigaretter, rodfrugter; han siger at besværet med at skaffe hvad han skal bruge med disse mangfoldige remedier, ikke kan måle sig imod værdien af at være sin egen herre - i hvor end en lille udstrækning det er. Han siger også at varm suppe giver mere mod og styrke end alle andre slags mad.

Kejser Aages formynderi er ikke som andre arbejdsformynderier; Hamed husker første gang han kom i kontakt med Kejser Aage: Det var knap to år siden, han havde fået et dagjob fra at af de normale arbejdsformynderier, han skulle hente en pakke i Nordvest og aflevere den på en ukendt adresse i Camp C. Opsamlingen foregik i et baglokale til en lillebitte butik der solgte cigaretter og tyggegummi. En mand med lang hestehale iklædt en lædervest udleverede en lille pakke til Hamed.

“Hvis du leverer den her i en helvedes fart bliver dit liv bedre, havde lædervesten sagt og blinket med det ene øje, måske for at antyde at Hamed var velsignet med held.

Da Hamed leverede pakken i Camp C, blev han modtaget af Kejser Aage selv, storsvedende og fed bag sin stationære skærm - Hamed havde aldrig set ham uden for det tomme hvide kontor. Kejseren havde taget pakken med et grynt og forsigtigt pakket den ud. Bag en masse pap var et enkelt papirdisplay der talte tid. Kejser Aage stoppede uret - det viste 23:18. Han kiggede lidt på det og noterede noget ned på sin skærm hvorefter han krøllede det sammen og smed det ud.

“Du er hurtig. Hvis du møder her imorgen igen får du lignende arbejde.”

Han havde derefter givet Hamed en dagsløn for knap 3 timers arbejde og vendt sit enorme hoved tilbage mod sin skærm.

Siden har Hamed jævnligt arbejdet for Kejser Aage. Kejser Aage tilbyder mere interessante og nogle gange bedre betalte jobs end de offentlige. De offentlige påbyder næsten kun manuelt arbejde som ingen statsborgere vil tage.

PÅ KEJSER AAGES ARBEJDSFORMYNDERI

Hamed kommer ind på formynderiets forkontor og trækker en aflang papirlap fra en lille arkæisk maskine. På lappen er der et to-tal. På

bagvæggen blinker et meget stort et-tal røde skygger ud i rummet. Der er ingen vinduer. Det væsentligste stykke inventar er et forladt skrivebord, der er næsten skjult bag en lille skov af potteplastikpalmer. Plastikpalmeblade bevæger sig sagte i brisen fra loftets rotor. Der går et minut. Det føles længere, Tallet på væggen skifter til et to-tal.

Hamed går igennem palmeplastikskoven og åbner døren ind til Kejser Aages kontor.

“Luk døren,” Kejseren sidder med ryggen til og piller ved et eller andet.

“Det var angående det specialjob,” siger Hamed.

Kejseren drejer 180 på stolen, “Hamed, kom nærmere.” Hamed træder et par skridt nærmere, Kejseren kradser sig under hagen og ser ud som om der er noget der nager ham.

Det slår Hamed hvor fed han egentligt er, i hvert fald 150, måske mere. Han sidder i en hvid wifebeater og sveden løber ned over hans pokarrede ansigt. Kejseren har en kæmpestor sort manke, der er sat stramt tilbage i en form for fletninger. I det tomme hvide kontor ligner Kejser Aage en sumosamurai i et omklædningsrum.

Efter lidt tid spørger Kejseren: “Hvor mange frie udgange har du tilbage i denne måned?”

Hamed tager sin skærm op af lommen og tjekker efter, selv om han udemærket kender svaret: "Jeg har 2 udgange tilbage, standard frie dagsudgange otte til otte."

Formynderjobs er altid ledsaget af arbejdsudgang. Under normale omstændigheder bliver en asylnægtet kun tildelt 4 frie udgange om måneden. Hvis Hamed skal bruge en af sine frie udgange håber han virkelig at jobbet giver ekstra.

"Det er et A til B pick-up og deliver-job. Det kræver at du bruger et af dine frie udgange, da det af forskellige årsager er et uofficielt job. Det må ikke kunne spores hertil. Dernæst er det meget vigtigt at du ikke bliver stoppet og visiteret af nogen. Hvis du bliver stoppet er du ikke på arbejde for mig og jeg vil ikke kunne gøre noget for dig. Du får lønnen i b-mønter og det er en måneds. Er du interesseret?"

Hamed har aldrig hørt om nogen asylnægtet der har fået en måneds penge for en dags arbejde, det drejer sig om en helt uhørt sum penge at få i hånden, og så endda i b-mønter. Normal løn går ind på id-kortet og bliver beskattet og kan kun bruges til godkendte lejrvarer, det vil sige ingenting der i nogen fortolkning kan bruges som våben, ingen nydelses- og rusmidler, ingen computersystemer med root og så videre. Med den slags penge kunne Hamed nemt få ordnet lejligheden plus købe alt muligt lir.

"Hvor farligt er jobbet?", Hamed ved allerede at han vil tage det.

“Det kommer an på hvor god du er, hvis du er dårlig er det rigtig farligt, men det er du jo ikke”, Kejser Aage ved også at han vil tage det og begynder at taste på sin skærm.

“Hvornår sker det” Hamed tjekker sin skærm igen, klokken er 16:45, tre timer og et kvarter til udgangsforbuddet.

“Det sker imorgen.” Kejseren begynder at rode i en skuffe i skrivebordet - det lyder som om han flytter hænderne tilfældigt rundt i en blanding af glaskugler og tændstikæsker. Det bliver ved ind han frembringer en rød tusch. Han tager en serviet fra sådan en fjedret holder på bordet, tørrer panden og begynder at skrive på servietten imens han skærmer med den anden hånd. Efter lidt hektisk blokbogstavning, folder han den sammen og rækker servietten frem mod Hamed. "Memorér det".

Hamed folder servietten ud, og læser teksten tre gange. Krøller den sammen og giver den tilbage til Kejseren der smider den ned bag skrivebordet, hvor en mekanisk hvinen antyder serviettens totale destruktion. Kejseren begynder at skrive noget i sin håndflade, læner sig frem og holder det tæt op for Hameds øjne. Hamed skeler og læser

HEMMELIG KODE: Kūrošé Bozorg

Kejseren skvisher noget fra en skvisher og gnider sine hænder mod hinanden, udvisker det hemmelige kodeord til en rødlig kulør på de store hænder. Hamed har set lignende sikkerhedsforanstaltninger i film - men han havde ikke forventet han nogensinde skulle opleve det selv. Disse instruktioner er ikke bare airgapped, det vil sige aldrig

forbundet til nettet - de er bitgapped og soundgapped - de eksisterer ikke på en computer, og de er aldrig blevet sagt højt.

Videoovervågning kunne være et issue, men kræver mange kameraer for at få begge sæt informationer med, hvilket Kejseren åbenbart føler sig sikker på ikke er en risiko på hans eget kontor.

"Held og lykke", Kejser Aage vender sig tilbage mod sin skærm.

ONKEL FFOTO FANGER EN DRON

Hamed lukker sig selv ud og danser uset en lille dans. Han er utrolig glad, et lille job og masser af penge - det kunne ikke være bedre. Han slentrer hen til Ersuk der sidder bøjet over sin cykel ifærd med at rette eger ud.

"Hey Ersuk, har du spist langsom til morgenmad?"

"Hamed din satan, du er altid så pisse heldig. Hvis ikke det havde været for den her fucked stang ville jeg været kommet flere minutter før dig."

"Så så, hvad siger du til lidt suppe og så blive venner igen? Onkel Ffoto giver altid noget til mig", Hamed rækker en hånd frem.

"Ok, det er i orden", Ersuk tager hånden og rejser sig op, "Jeg parkere lige den her". Ersuk trækker cyklen hen til et gammelt skævt skilt der ikke skilter med noget længere, tager den største kæde

Hamed har set op af sin halsåbning og vikler den flere gange rundt om cyklen og skiltet og låser den med en ligeså stor gammeldags hængelås.

“Det er da klart du er så langsom med det åg om halsen - hvad sker der, din cykel er da ikke blevet stjålet?”

“Jeg siger dig, der var nogle neoborgerlige vigilantes inde og messe med den, de havde nærmest den gamle lås skåret over med en vandklinge. De havde sgu skåret mig over også hvis ikke Paven havde jaget dem væk. Jeg sir dig Paven kan råbe, hun skræmte nærmest mig væk også. Nå men så lånte hun mig en gammel lås. Derfor.”

Hamed trækker på skuldrene, hans nye job er alt for gode nyheder til at tænke på hærgende bander.

Ėrsuk bemærker hans stilhed: “Men hvad så? Fik du jobbet? Er det godt?”

“Ja, jeg fik det og det er rigtig godt. Det er faktisk vildt godt!”
Hamed har lyst til at fortælle om det, om at det skal være hemmeligt, og om kodeordet og alle pengene i b-mønter. Men man taler ikke om Kejser-jobs - det ved Ėrsuk også, i hvert fald ikke før de er udført og lidt på afstand.

“Jeg er glad på dine vegne. Men hvad med den suppe?”

De er tilbage på hovedgaden. Hamed prøver at kigge over de mange menneskers hoveder efter Onkel Ffotos suppe-kande, men hverken han

eller Ęrsuk er så høje at de rigtig kan se noget. Efter de har gået lidt lyder der pludselig et psst fra en gyde fyldt med jern-skrot. Hamed og Ęrsuk går derind og finder Ffoto delvist skjult bag en jernbund fra en gammel seng, lidt længere tilbage i gyden står hans enorme rygmonterede messing-suppe-beholder og ryger.

“Shhh kom herind, forsigtigt,” Onkel Ffoto antyder at de skal komme og stille sig ved siden af ham. Da han er tilfreds med deres position peger han ud mod hovedgaden og hvisker: “se deroppe ved siden af baldakinen.”

Hamed kniber øjnene sammen mod eftermiddagssolen og kigger. Først kan han ikke se noget særligt, indtil hvad han troede var et stykke af muren overfor bevæger sig minutiøst og fremstår som en rund kugle på størrelse med en tennisbold.

“En dron,” udbryder Ęrsuk ufrivilligt højt. Onkel Ffoto klapper en hånd over hans mund og hvisker: “Den reagerer på lyd og pludselige bevægelser, det er en ny en. Den har formodentligt også 360 graders syn.”

Dronen virker ikke som om den har hørt dem i gademylderet, og summer uhørbart rundt omkring det samme punkt i luften.

“Jeg anede ikke de kunne laves så små,” Hamed tager sin skærm op og zoomer helt ind, han støtter den på jernrammen for at stabilisere billedet. Dronen som nu fylder hele billedet fremstår som en mat kugle uden nogle synlige instrumenter, det er uklart hvordan den svæver og navigerer.

“De bliver hele tiden mindre og mindre og flere og flere. Jeg hader de satans dimser. Hold øje med den.”

Onkel Ffoto begynder at hive en masse ting op af sine gevandter og lægger dem ud på jorden. Han vælger nogle af dem ud og begynder at skrue dem sammen: tre kulfiberrør bliver samlet så de ligner et stiliseret gevær med løb, håndgreb og skæfte. For enden af løbet spænder Ffoto en kraftig v-formet stålwire hvorpå han sætter en kæmpe elastik. Det er en slangebøsse. Onkel Ffotos legendariske slangebøsse. Hamed har ofte hørt om den, men troede egentligt ikke den eksisterede. Efter sigende skulle Onkel Ffoto engang have stoppet en af hjemmeværnets mandskabsvogne med den slangebøsse. Det var under lejr-optøjerne lige før Hamed blev født. Siden havde Onkel Ffoto solgt suppe.

Onkel Ffoto tager en sekskantet møtrik på størrelse med et opspilet øje op af en lomme, ligger den i elastikken og tager stilling så skæftet af slangebøssen hviler på hans udstrakte underarm, trækker og sigter på dronen. Hamed tvinger sig selv til at kigge på dronen og ikke på Onkel Ffoto, den er måske 15 meter væk.

“Jamen kan den ikke se os?”, Ėrsuk dukker sig længere ned bag skramlet.

Hamed hører Onkel Ffoto ånde langsomt ud, plonk, og dronen falder.

Hamed springer op med et råb: “Hahaa tag den!”.

“Ramte han? Fik han den?” Ęrsuk kigger op bag skramlet.

“Den er nede”, Hamed vender sig mod Onkel Ffoto, “skal vi hente den, kan vi det?”

“Ja, skynd jer. Og smid noget over den, hvis den nu stadig kan se.” Onkel Ffoto begynder at skille slangebøssen ad igen.

Hamed springer over jernskrottet med Ęrsuk lige i hælene, og ud på gaden. Det ser ud som om dronen er faldet ned bag en stak gamle frugtkasser der står ved siden af Kostcieks lillebitte grønthandel. Hamed og Ęrsuk stopper op og kigger på hinanden. Problemet er at hvis dronen stadig kan se vil myndighederne også se hvem der tager den, ikke en acceptabel chance at tage - en asylnægtet som Hamed eller Ęrsuk vil blive smidt direkte i isolation på ubestemt tid. Ęrsuk smider resolut sin jakke på jorden og trækker sin t-shirt op over hovedet uden at tage armene ud, stormer om bag kasserne og dukker efter et lydfyldt øjeblik op med en frugtkasse under armen.

“Den så helt død ud, mand. Jeg tror ikke den så mig.” Ęrsuk ryster kassen prøvende, “Den vejer næsten ingenting.”

“Vi må hellere lade den blive i kassen, måske er det bare de motoriske systemer der er ramt.”

“Tror du vi kan sælge den? Den må være vildt meget værd.”

“Jeg ved ikke, jeg tror vi er vildt meget på røven hvis nogen finder den hos os.”

Tilbage i gyden er Onkel Ffoto ved at spænde sin suppebeholder på ryggen.

“Vi fik den, og den så os ikke.” Ėrsuk rækker kassen frem mod Onkel Ffoto.

“Godt. Lad mig se.” Onkel Ffoto tager kassen og ligger øret til i nogle sekunder: “Vidste du Hamed, at din grandonkel Yusuf blev dræbet af en drone?”

“Nej. Wow.”

“Ja. I gamle dage skød droner med misiler, og de skød for at dræbe. Yusuf blev dræbt i sin seng. Det var i det gamle land selvfølgelig. Nu om dage sladrer de bare om dig.”

“Ja ja, vi ved det godt. Opfør dig ordentligt hvis der er droner, du siger det tit.”

“Ja nemlig. Eller skyd den ned. Hvis man skyder en drone gør man alle en tjeneste.” Onkel Ffoto rækker kassen tilbage til Ėrsuk: “I må beholde den - hvis I tager den hen til Paven kan hun sikkert fikse den op. Og skynd jer, den bliver helt sikkert tracked.”

“Bliver den tracked. Shit, Hamed, lad os skynde os.” Ėrsuk begynder at gå.

“Hov, vil I have suppe?” Onkel Ffoto begynder at skænke rygende varm væske i to papbægre: “Det er tang idag. Dejlig tang.”

“Tak Onkel.” Hamed tager de to bægre og løber efter Ėrsuk.

HOS PAVEN

Ėrsuk fik et lille forspring, men Hamed fanger ham skvulpende et par gade oppe.

“Vent lidt, Ėrsuk vent.”

“Kom nu, hvis den bliver tracked som Onkel Ffoto siger ...”

“Hør nu her, der er tusindvis af dem her - og de falder sikkert ned hele tiden.”

“Ja ok, jeg går lidt langsommere. Så du slangebøssen mand? Det var helt sygt.”

“Ja, jeg troede faktisk bare det var en historie. Tænk at han render rundt med den.”

“Ja - at han ikke er blevet taget endnu ... Har du virkelig en onkel der er blevet dræbt af en drone?”

“Grandonkel. Jeg vidste godt han var blevet dræbt i en intifada, men sgu ikke at det var en drone der gjorde det.” Hamed rakte den ene suppe til Ėrsuk: “Det er tang.”

Pavens workshop ligger i den gamle kvindesmedje, et af de få bygninger i Camp C der ikke blev erstattet med stålbeton, så bygningen står som på bunden af en brønd med vægge af vertikale ghettoer.

Paven er ligesom Onkel Ffoto selvstændig på Camp C's præmisser - hendes niche er at reparerer ting. Og da ting altid går i stykker har hun nok at lave.

Hamed og Ėrsuk skubber prøvende til den store dobbeltdør i massivt støbejern, den er åben. Pavens workshop er et langt åbent rum, der er intet loft, men metalplatforme oppe unde taget, forbundet med stiger og gangbroer. Da Hamed var mindre legede han tit her. Alle flader er fulde af skrammel og maskiner, hårde hvidevarer og motorer, gamle skærme og alle mulige antikke mekaniske himstregimser. Ovre i det ene hjørne gløder det intenst, Paven har i det sidste stykke tid fået en pludselig interesse for at smede ting, knive og sådan noget. Hun står netop som Hamed og Ėrsuk kommer ind med ryggen til og banker løs på et eller andet stakkels stykke metal. Idet Hamed løfter hånden for at banke på den åbne dør, stopper Paven og vender sig om:

“Hvad vil i?”

Hendes øjne er blodskudte fra den åbne esse, hun sænker langsomt hammeren.

“Vi har fanget en drone, eller Ffoto har skudt en drone ned,” Hamed indikerer kassen i Ęrsuks favn: “Han sagde vi skulle aflevere den til dig, at du måske kunne lave den...”

“For fanden,” Paven ligger forsigtigt metallet tilbage i essen med en lang tang og går over til et slags metalbur: “han har ikke afkoblet senderen kan jeg næsten regne ud. Kom, put den ind i buret.”

Ęrsuk giver dog kassen til Paven, der forsigtigt hælder dronen ind i et fintmasket kobberfuglebur og lukker det.

“Sådan. Jeg har sagt til Ffoto utallige gange at han skal lade være med at komme med droner medmindre han isolerer dem i bly. De sender jo hele tiden data til deres modersystemer - dermed også deres position - det ender sgu med at de raider min workshop - og så er det khalas, finito og endlösung. Men lad os nu se hvad vi har her, det ser ud til at være en ny model...”

Hvorfor har du sat den i et bur, spørger Ersük? Er du bange for den flyver væk?

"Ha nej," klukker Paven, "det kunne ellers være fint - droner som kæledyr. Nej det her er et faraday-bur - det blokerer elektromagnetiske signaler fra at komme ud og ind, så vi er helt sikre på dronen ikke ringer efter hjælp."

"Wow hvor fedt", siger Hamed, "hvordan virker det - skal det bare være et bur?"

"Det er magi," Paven hoster, roder i bunker og skuffer, prøver at finde noget, "Nej, når buret er af strømledende materiale, kan elektromagnetisme ikke komme ind og ud. En bil er et faraday-bur, derfor sikker for lyn. Men størrelsen af hullerne i buret afgør hvad der slipper ud, så i en bil kan du bruge din skærm. Fordi skærme kommunikerer med bølgelængder der sagtens kan komme ud af vindue, 14 cm. Intet problem. Hvis du skal blokere skæmsignaler skal hullerne være mindre en 3 cm. Men det er ikke perfekt." Paven hiver en lille 12kantet plastiskdims ud af rodet, "Hai! Der var den." Hun åbner hurtigt buret og smider den derind. "Det her er en signal-recorder, så vi kan finde ud af om vi bliver tazed og svinebundet om lidt."

Kort efter tager Paven dimsens ud og smækker buret i. Hun tager en skærm-lignende gadget op ad sit læderforklæde og forbinder den til dimsens med en lille sort ledning. Hamed går tættere på og prøver at følge med. Paven trykker lidt på sin gadget og ser tænk-som ud: "Den sender stadig, men med meget svage signaler. Medmindre den var direkte kontrolleret fra nærområdet burde vi være i sikkerhed."

Ærsuk ånder og bliver synligt mere rolig: "Puh, han er gal ham Ffoto. Skyder han tit droner ned?"

"Måske. Han er kommet slæbende et par gange med nogle til min samling," Paven vifter over mod et hjørne hvor et veritabelt dron-galleri er opstillet: "Til gengæld holder jeg hans suppe-udskænker i tip top stand. Det er derfor hans suppe er så lækker."

Hamed kigger nærmere på dronen i buret. Den er lidt størrere end han først troede, måske på størrelse med en stor grapefrugt. Dens overflade er som sort glas. Hvis han kigger helt tæt på kan han se at overfladen ikke er kontinuerlig - den brudt af rilleformede dybe huller der former organiske mønstre på hele dronens overflade. Hamed kan ikke se hvor Onkel Ffotos møtrik ramte - dronen ser helt ny ud.

“Kan du lave den,” spørger Hamed: “Jeg kan godt betale.”

“Måske. Jeg skal se nærmere på indmaden - og jeg har helt sikkert ikke reservedele, men måske. Kig ind om et par dage.”

Da Hamed og Ersük er udenfor igen, spørger Hamed: "Hvorfor hedder hun Paven?"

"Aner det ikke," Ersük trækker på skuldrene, "måske er hun katolik? Hun har engang fortalt mig at når der skal vælges en ny pave, så sidder alle kardinalerne i et kæmpe faraday bur, så ingen kan sende data ud eller ind."

Døren til smedjen går op og Paven står der, alvorlig panderynken: "Hamed, Ersük, jeg skal sige - jeg får kæmpe problemer hvis en falden dron bliver sporet hertil - i skal sværge at I skærmer dronen næste gang, og at I aldrig siger det til nogen - ok?

Hamed og Ersük nikker intenst. Paven fortsætter, "det nemmeste er at pakke droner ind i sølvpapir, jeg har ruller her," Paven rækker en rulle sølvpapir til først Ersük og så Hamed. "I skal bruge fire lag, for en sikkerheds skyld." Hun stirrer på dem, "Forstår I?"

"Ja ja, vi forstår," Hamed er lidt bange for Paven, "vi gør det ikke igen".

"Nej ikke sådan, jeg vil meget gerne have droner, jeg vil også betale for flere. Det jeg ikke vil have er at Frontex kommer på besøg. Smut så med jer!"

"O-kay," siger Hamed. Men døren er allerede lukket. Hamed og Ersük kigger på hinanden, begynder at grine.

"Vi skal være dronjægere, Hamed. Ha - vi må skaffe slangebøsser!"

"Ja for helvede, vildt! Onkel Ffoto kan måske hjælpe." Hamed kommer i tanker om jobbet, "men ikke nu Ersük, jeg skal hjem og har job imorgen. Vi snakkes!"

"Ok, senere Hamed," Ersük forsvinder efter sin cykel og Hamed begynder at løbe tilbage mod blok 38.

SMÅ BUNKER UFORLØST OPRØR

Hamed buzzer sig ind ad hoveddøren i Blok 38.5.C, Fabriksområdet, Camp Christiania. Hovedfoyeen er ligesom bygningens eksteriør holdt i en slags behåret græsgrønt kunststof - gulv, vægge, loft - hvorpå intet sidder fast. Hamed har som nærmest alle andre af hans jævnaldrende prøvet at male graffiti og slagord på væggene, hvilket

blot resulterer i at malingen samler sig i støvfine dråber på gulvet - hvor de tørrer og hvirvler rundt i små bunker af uforløst oprør.

Hamed tager trappen to trin af gangen. Elevatoren har usædvanligt nok virket den sidste måneds tid, men udover at stinke af pis - er der altid en overhængende fare for at sidde fast. Hameds onkel Bentham sad engang fast i en elevator i seks dage - de måtte give ham mad med et improviseret snorværk og sidde på den næste etage og tale med ham så han ikke skulle blive sindsyg - de havde lavet et vagtskema så der altid var nogen. Da han endelig blev befriet havde han erklæret at elevatoren var det endelige bevis på at civilizationens højeste mål var mental ustabilitet, og havde svoret aldrig at tilbringe tid mere end 3 meter over jordens overflade - siden havde han boet på gaden.

Hamed vælger døråbning på sin skærm og går ind i den mørke lejlighed. Der er ingen lugt af mad og Hamed frygter at det ikke er en af hans mors gode dage. I det lille køkken til højre er der mørkt, Hamed tænder lyset, tager et glas og tapper vand fra en 10liters beholder. Den er snart tom. Inde i stuen sidder hans yngste søster Rita og trykker på sin skærm.

Rita er 11 år gammel. Hun har formodentligt været alene hele dagen. Når deres mor er nede, kunne hun lige så godt være væk. Hameds to andre søstre, Lajla på 14 og Sama på 16 arbejder ofte til sent på aftenen, så Hameds mor passer Rita, men hun passer sig selv, og løber rundt i lejren med nogle andre piger på hendes alder. De kalder sig for Rockers - og laver seriøs ballade.

“Hej Rita, hvad så?” Hamed smider sig i sofaen.

Hun svarer ikke. Hører ham ikke.

Hamed vipper hendes skærm ud af hænderne på hende med fødderne.

“Neej hvad la vær-”

“Har i fået noget at spise?”

“Næ, mor sover og jeg er ikke sulten.” Hun kigger efter sin skærm.

“Vi skal have noget mad Rita, vil du hjælpe, så kan vi lave mad sammen.”

“Okay, men så vil jeg bestemme.”

“Jada. Jeg kigger lige til mor.

Hamed åbner forsigtigt døren ind til soveværelset og mærker det trække koldt, plastiklæredet må være gået op igen, det var en sølle reparation. Det er helt mørkt. Hamed træder ind imellem de 5 senge der er proppet sammen i rummet. Hans mors seng ligger ud til væggen med det manglende vindue, hun ligger stille med ryggen til. Hamed træder hen og lægger en hånd på hendes arm, lettet mærker han varmen og trækker tæppet op om hendes ører. Hendes øjne er lukkede, men Hamed kan høre på åndedrættet at hun er vågen. Han holder hendes hånd et øjeblik.

“Jeg har fået et job mor, et godt et, vi kan lave vinduet - måske.”

Ingen reaktion, men han ved hun har hørt det. Han rejser sig og prøver så godt han kan at fæstne plastiklærredet igen, men tapen fyldt med puds.

Ude i køkkenet har Rita sat tre færdigretter i el-ovnen, macncheese. Hamed ærgrer sig over at han ikke har taget noget bedre med hjem, men kommer så i tanker om at han egentligt ikke har hverken kuponer eller penge. Hamed tænker på jobbet i morgen og den enorme løn - med den kan de spise fyrsteligt i flere måneder. Han kigger på Rita, hun ser ud som om hun trænger til et bad.

“Hvad har du lavet idag Rita?”

“Ikke noget - sammen med pigerne. Må jeg ikke nok komme med dig imorgen? Pleaaase...”

“Rita jeg kan ikke imorgen - jeg har et meget vigtigt job. Men bagefter...”

“Men du sagde du ville tage mig ud idag, bagefter du havde ordnet vinduet - og så kom du aldrig tilbage.”

“Sorry men jeg glemte det bare. Det var fordi jeg fik et job tilbud - fra Kejser Aage, jeg måtte skynde mig derhen. Og jeg fik jobbet, det er det jeg skal imorgen. Det er et rigtigt godt job og kan vi købe rigtig mad bagefter - og så behøver jeg ikke arbejde og vi kan tage på tur...”

Ding. Tre styks macncheese er varme. Hamed åbner ovnen og tager de dampende folie-bakker ud. Han skæver til Rita, hun kigger tilbage:

“Køber du så også en gave til mig? Jeg ønsker mig en natkikkert.”

“Ok - så køber jeg også en kikkert til dig.” Hamed rækker en foliebakken frem mod hende.

Rita tager tallerknen og siger på vej ind i stuen: ”Altså en natkikkert.”

Hamed tager den anden foliebakke, går ind og sætter den ved siden af sin mor - stadig ingen reaktion. Bagefter spiser han sin egen potion inde i stuen sammen med Rita, der stirrer på et eller andet gameshow.

ONKEL ZAGREB KØRTE SIN SKÆRM IGENNEM EN SAFTPRESSER

Hamed ligger i sofaen og tænker på jobbet imorgen - han tager sin skærm frem og vælger ikonet der ligner en lille mand. Det er oversigten over Hameds status som indsat i Camp C. Her kan Hamed se sin data, blandt andet at han, som han sagde til Kejser Aage - har to frie udgange tilbage.

Hver gang han bevæger sig uden for Camp C uden arbejdsplas registrerer skærmen hans position og fortolker det som en fri udgang. Hvis Hamed bevæger sig uden for lejren uden flere udgange, vil skærmen gøre ham tydeligt opmærksom på dette og desuden meddele det til de relevante

myndigheder. Sædvanligvis vil det betyde at ens ration af kuponer bliver sat ned. Men hvis det sker for tit vil endnu et tandhjul i lejradministrations-bureauktratiet starte, og den asylnægtede vil muligvis blive eftersøgt og der vil blive taget initiativ til samtaler og lignende.

Hamed kan også se at han har hverken kuponer eller penge, at hans nuværende position er Camp C Boligblok 38, at han har to advarsler for at ture den uden udgangstilladelse, og at han ikke har taget arbejde fra et formynderi i 3 dage (og at han dermed vil blive skåret i månedligt kupon-antal om 1 dag hvis ikke han tager officielt arbejde inden). Hamed har hørt at alle disse informationer er bare en brøkdel af hvad skærmen registrere - han kan kun se de data lejradministrationen vil have han skal forholde sig til.

Hamed har mange gange haft lyst til at smide sin skærm væk. Eller ødelægge den - smadre den med en hammer eller kaste den i vandet. Han har selvfølgelig aldrig gjort det, at blive ulovlig illegal er ensbetydende med at miste alt: man ville ikke kunne få nogen jobs, det ville være meget besværligt at købe noget som helst og at komme ud eller ind af lejren, udenfor ville man blive stoppet ved alle checkpoints, og man ville ikke kunne noget.

Der er alligevel altid nogle der prøver, de fleste hører man aldrig fra igen. Hameds Onkel Zagreb forsvandt for nogle år siden, han havde igennem en længere periode nægtet at gå på arbejde og måtte leve af slægtninges og venners hjælpsomhed. Han prøvede også flere gange at flygte, både til lands og til vands. Hamed havde blandt andet hjulpet ham med at bygge en slags kano af gamle blikplader - men Onkel Zagreb

blev altid fanget. Til sidst, da han var blevet indkaldt til motivationsfremmende samtale for 18. gang, ødelage han sin skærm ved at køre den igennem en gammel saftpresser, kravlede over muren og var aldrig set siden.

Selv Onkel Ffoto, der gør meget ud af sin uafhængighed - har en skærm gemt et sted på sin person. Engang da Hamed blev træt af hans præk og spurgte hvorfor han ikke bare smed skærmen væk, svarede han: "Vores frihed er vores fængsel, det er det der er så forbandet".

Hamed slukker skærmen. Rita sover allerede, han løfter hende ind i hendes seng. Ligger sig i sin egen seng. Det blæser knitrende i plastiklærredet foran vindueshullet. Lidt efter hører han Lajla og Sama komme hjem.